

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 501/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. Š., Š., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 2 T 207/2010, Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 4 To 29/2012 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 5 Tdo 22/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2013 doručená sťažnosť M. K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným súdom Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 T 207/2010, Krajským

súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 To 29/2012 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 5 Tdo 22/2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 207/2010 z 20. júna 2011 bol sťažovateľ ako obžalovaný uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 a § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona a bol mu za to uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Bol mu tiež uložený ochranný dohľad v trvaní 1 roka. Uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 29/2012 z 31. mája 2012 bolo odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu zamietnuté. Napokon uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 22/2013 z 30. mája 2013 bolo dovolanie sťažovateľa smerujúce proti uzneseniu krajského súdu odmietnuté.

Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho označených práv z viacerých dôvodov.

Predovšetkým ide o to, že hlavným dôkazom, ktorý mal preukazovať jeho vinu, bolo opoznanie sťažovateľa zo strany svedka D., ktoré je výsledkom nezákonne vykonanej rekognície z 28. mája 2008. Ustanovenie § 126 ods. 1 Trestného poriadku predpisuje obligatórny postup pri vykonávaní rekognície, od ktorého sa nemožno odchyliť. Rekognícia vykonaná zákonným spôsobom musí preto prebehnúť tak, že sa opoznávaná osoba vyzve, aby opísala osobu, ktorá má byť v rámci rekognície opoznaná, a následne sa jej táto osoba ukáže medzi viacerými osobami podobného zovňajšku. Zákon nepripúšťa výnimku v tom smere, aby bola rekognícia zákonná aj v tom prípade, ak nie je dodržaný tento postup. Nepripúšťa teda, aby sa vynechal niektorý obligatórny krok (napr. aby bolo opísanie osoby, ktorá má byť opoznaná, nahradené opisom uskutočneným v rámci iného procesného úkonu). V danom prípade však svedok D. nebol pri rekognícii vyzvaný, aby opísal osobu, ktorej opoznanie malo byť výsledkom úkonu rekognície, a následne tento nedostatok mal byť odstránený tým, že sa použil skorší opis osoby, ktorý svedok D. uviedol pri predchádzajúcom svojom výsluchu 25. apríla 2008, teda viac ako mesiac pred konaním rekognície (28. mája 2008). Nemožno preto súhlasiť s právnym názorom vysloveným v tejto súvislosti najvyšším súdom, podľa ktorého ani najvyšší súd nezistil žiadne procesné

pochybenia, pretože svedok D. bol pred vykonaním rekognície vypočutý zákonným spôsobom. Nesprávny postup pri rekognícii znamená zároveň aj porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy. Z toho zároveň vyplýva, že nezákonnosť vykonania rekognície nemôže byť odstránená tým, že sa použije opis osoby získaný v rámci iného procesného úkonu. V konečnom dôsledku to znamená, že výsledok rekognície nemôže byť použitý ako dôkaz, a to vzhľadom na nezákonnosť jej vykonania.

Sťažovateľ nesúhlasí ani s hodnotením výpovede svedka D., ktorému okresný súd a krajský súd uverili. Došlo tým k takému hodnoteniu dôkazov, ktoré odporuje zásade in dubio pro reo. V zmysle tejto zásady nie je možné, aby pochybnosti svedka o tom, či jednoznačne spoznal páchatel'a, boli vykladané v neprospech obžalovaného. Dôležitá je v tejto súvislosti aj skutočnosť, že svedok D. predtým, ako sťažovateľ'a v rámci rekognície opoznal, videl jeho fotografiu z občianskeho preukazu, keďže mu túto ukázali v rámci jeho výsluchu 25. apríla 2008. Dostatočným spôsobom nebolo preukázané ani tvrdenie, že by práve sťažovateľ bol tou osobou, ktorá telefonovala svedkovi B. Sťažovateľ nemal žiaden dôvod tomuto svedkovi telefonovať.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených okresným súdom sp. zn. 2 T 207/2010, krajským súdom pod sp. zn. 4 To 29/2012 a najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Tdo 22/2013 s tým, aby boli rozsudok okresného súdu z 20. júna 2011, uznesenie krajského súdu z 31. mája 2012 a uznesenie najvyššieho súdu z 30. mája 2013 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie okresnému súdu. Alternatívne požaduje prikázať okresnému súdu, aby obnovil stav pred porušením práv a slobôd a aby vydal oslobodzujúci rozsudok z dôvodu podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 To 29/2012 z 31. mája 2012 vyplýva, že ním bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľ'a proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 209/2010 z 20. júna 2011. Podľa názoru krajského súdu je jednoznačne a nepochybne preukázané, že sťažovateľ sa dopustil podvodného konania spoločne s ďalšími neustálenými osobami, keď

sa ako vodič dostavil s ťahačom a návesom opatrenými vyradenými a falošnými evidenčnými číslami do priestorov logistického centra, kde, vydávajúc sa za osobu menom P. V., predložil zamestnankyni logistickej spoločnosti falošný občiansky preukaz na meno P. V. so svojou fotografiou a falošné osvedčenie o evidencii motorového vozidla a takto prevzal tovar v hodnote 137 372,94 €. Z toho je zrejmé, že sťažovateľ po dohode s ďalšími dosiaľ neustálenými osobami sofistikovaným spôsobom vylákal tovar patriaci poškodenej spoločnosti uvedením nepravdivých skutočností týkajúcich sa vlastnej osoby, ako aj ďalších údajov potrebných pre riadnu realizáciu prepravy tovaru, čím poškodenej spoločnosti spôsobil majetkovú škodu. Krajský súd zhodne s okresným súdom dospel k záveru, že sťažovateľ bol usvedčený najmä výpoveďou svedka D., ktorý ho pri rekognícii opoznal ako vodiča kamiónu, ktorý tovar prevzal. Výpoveď svedka D. korešpondovala s výpoveďou svedkyne D., ktorej práve obžalovaný oznámil svoje telefónne číslo, ďalej výpoveďou svedka B., ktorý telefonicky kontaktoval sťažovateľa pred naložením tovaru do kamiónu, ako aj ďalšími nepriamymi listinnými dôkazmi vrátane výpisu mobilného operátora, z ktorého sa dalo zistiť, že telefón, z ktorého svedok B. oznámil vodičovi kamiónu číslo rampy, bolo evidované na osobu sťažovateľa. Pritom zároveň bol tento mobilný telefón lokalizovaný v oblasti S. Vzhľadom na tieto skutočnosti bolo potrebné považovať za účelovú odvoláciu námietku, podľa ktorej mobilný telefón bol používaný v rámci odťahovej služby, kde okrem sťažovateľa pracovali aj iní ľudia. Podstatné je v tejto súvislosti aj to, že podľa výpisu mobilného operátora 7. novembra 2007 bol sťažovateľ kontaktovaný zamestnankyňou peňažného ústavu z dôvodu marketingovej ponuky. V tejto súvislosti sa javí ako nepredstaviteľné, aby sťažovateľ ako svoje kontaktné telefónne číslo na zdieľanie citlivých bankových informácií uviedol číslo mobilného telefónu, ktoré používajú iné osoby. Rovnako obhajobné tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého neznámy páchatel' na sfaľšovanom občianskom preukaze konšpiratívne použil jeho fotografiu, nemá okrem obhajobnej funkcie reálnu oporu v preukázanom skutkovom dejí, ale ani v ostatných zabezpečených dôkazoch. Niet ani dôvodu spochybniť hodnovernosť výpovede svedka D. Tento svedok dostatočne opísal osobu páchatel'a, s ktorým prišiel do styku, a to vo svojej skoršej výpovedi. Následne s odstupom krátkeho času sťažovateľa pri rekognícii riadne označil ako vodiča predmetného kamiónu. Čo sa týka jeho neskoršej výpovede pred súdom, nemožno prehliadnuť, že táto výpoveď sa uskutočnila tri a pol roka po posudzovanom

skutku, a preto svedok sa už zrejme nedokázal s určitosťou vyjadriť, či ide práve o osobu sťažovateľa, s ktorým v kritickom čase prišiel do styku. Táto neskoršia výpoveď iba zvyšuje vierohodnosť svedka, ktorý na hlavnom pojednávaní nechcel ľahkovážne uvádzať skutočnosti nepokryté vlastnou pamäťovou stopou. Napokon nebolo možné akceptovať ani námietku, podľa ktorej rekognícia trpí procesnými vadami a nemožno ju ako dôkazný prostriedok v trestnom konaní použiť. Treba zdôrazniť, že svedok D. v súlade so zákonom najprv opísal osobu páchatel'a, pričom tento opis bol získaný jeho výsluchom ako svedka, následne bol svedkovi ukázaný sťažovateľ medzi niekoľkými osobami podobného vzhľadu, pričom svedok riadne označil sťažovateľa ako vodiča kamiónu, s ktorým v kritickom čase prišiel do styku.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 22/2013 z 30. mája 2013 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 To 29/2012 z 31. mája 2012. Podľa názoru najvyššieho súdu dovolacia námietka sťažovateľa, podľa ktorej rekognícia prebehla nezákonne, nie je akceptovateľná z dôvodov, na ktoré správne poukázal už krajský súd. Rekognícia bola vykonaná v súlade s ustanovením § 126 Trestného poriadku. V tomto smere ani najvyšší súd nezistili žiadne procesné pochybenia, pretože svedok D. bol pred vykonaním rekognície vypočutý zákonným spôsobom. Napokon pri rekognícii bol prítomný aj obhajca sťažovateľa, ktorý žiadne procesné námietky neuplatnil. Zo strany sťažovateľa ide iba o nesprávny výklad ustanovenia § 126 Trestného poriadku. Skutočnosť, že hodnotenie tohto dôkazu súdom nezodpovedá predstavám sťažovateľa, ešte neznamená, že ide o dôkaz vykonaný nezákonným spôsobom. Dovolacie námietky sťažovateľa, ktorými namieta správnosť a úplnosť skutkových zistení, nemožno subsumovať pod dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Dovolací súd je totiž zásadne povinný vychádzať zo skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov. V nadväznosti na takto zistený skutkový stav je potom oprávnený zvažovať správnosť jeho hmotnoprávneho posúdenia. Pritom platí, že skutkový stav nemôže ani skúmať, ale ani meniť. V rámci tohto dovolacieho dôvodu sťažovateľ v podstate

namietal skutkový stav a vierohodnosť výpovede svedka D., resp. nesprávnosť hodnotenia vykonaných dôkazov. Svojimi námietkami sa v podstate snažil dosiahnuť iné hodnotenie dôkazov oproti tomu, ako ich hodnotili sudy nižšieho stupňa, a tak dosiahnuť zmenu skutkových zistení podľa vlastnej verzie skutkového deja. Z toho vyplýva, že uplatnený dovolací dôvod neobstojí, pretože námietky sťažovateľa smerujú výhradne voči hodnoteniu dôkazov, resp. úplnosti vykonaného dokazovania, teda proti skutkovým zisteniam okresného súdu a krajského súdu. Sťažovateľ napokon namietal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Tento dovolací dôvod založil na tom, že sa nedopustil žiadnej trestnej činnosti, nemal byť odsúdený, a preto ani nebol dôvod na uloženie ochranného dohľadu. Keďže sťažovateľ bol uznaný vinným za obzvlášť závažný zločin podvodu a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, obligatórne mu musel byť uložený aj ochranný dohľad.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 2 T 207/2010, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená v tomto rozsahu právomoc ústavného súdu. Treba tiež dodať, že sťažovateľ právo podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu aj využil.

Odlišná je situácia týkajúca sa tých častí sťažnosti, ktoré smerujú proti konaniam vedeným krajským súdom pod sp. zn. 4 To 29/2012 a najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Tdo 22/2013. Tieto časti sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnené.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou

ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Z pohľadu ústavného súdu treba najprv poznamenať, že napriek tomu, že proti uzneseniu krajského súdu bolo možné podať dovolanie (ktoré sťažovateľ aj podal), nepovažuje ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 4 To 29/2012 za vybočujúcu z medzí jeho právomoci v zmysle už uvedených úvah týkajúcich sa konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2 T 207/2010, keďže uplatnené námietky sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu boli sčasti spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, avšak v ďalšej časti dovolací prieskum neumožňovali.

Hlavnou sťažovateľovou námietkou, ktorá bola subsumovateľná aj pod dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, bolo tvrdenie, že rekognícia zo strany svedka D. neprebehla zákonným spôsobom, pretože v rozpore s doslovným znením ustanovenia § 126 ods. 1 Trestného poriadku v rámci úkonu rekognície nebol svedok D. vyzvaný, aby opísal osobu, ktorá by mala byť opoznaná. Túto osobu totiž opísal v rámci svojho skôr vykonaného výsluchu.

Podľa § 126 ods. 1 Trestného poriadku ak sa má výsluchom zistiť totožnosť nejakej osoby alebo veci, vyzve sa obvinený, aby ju opísal. Až potom sa mu má osoba alebo vec ukázať, a to medzi viacerými osobami podobného zovňajšku alebo vecami toho istého druhu.

Zo skutkového stavu, ktorý z predložených listinných dôkazov vyplýva, možno z pohľadu ústavného súdu konštatovať, že svedok D. opísal osobu podozrivú zo spáchania trestného činu v rámci svojho výsluchu konaného 25. apríla 2008. Po tomto výsluchu došlo k rekognícii 28. mája 2008, v rámci ktorej už svedok podozrivú osobu neopísal, ale priamo sa prišlo k opoznaniu.

Kým sťažovateľ je tej mienky, že citované ustanovenie treba vykladať doslovne, zatiaľ zo stanovísk krajského súdu a najvyššieho súdu sa zdá (i keď sa to výslovne neuvádza), že pripúšťajú voľnejší výklad ustanovenia § 126 ods. 1 Trestného poriadku, a to v tom zmysle, že prvý rekogničný úkon spočívajúci v tom, že opoznávaná osoba sa vyzve, aby opísala opoznávanú osobu, sa môže udiť aj mimo striktného rámca rekognície, avšak musí k tomu dôjsť ešte pred rekogníciou.

Ústavný súd v uvedenej súvislosti konštatuje, že právny názor vyjadrený všeobecnými súdmi nie je dostatočným spôsobom zdôvodnený. Všeobecné súdy totiž nereagujú priamo na uplatnenú námietku sťažovateľa a nijako bližšie nerozvádzajú, prečo považujú za možné odchyliť sa od doslovného výkladu citovaného ustanovenia. Preto sa ich záver nejaví ako plne presvedčivý.

Z pohľadu ústavného súdu v danej konkrétnej situácii nie je potrebné, aby sa uvedenou otázkou sám zaoberal a riešil, aký by mal byť správny, resp. ústavne konformný výklad ustanovenia § 126 ods. 1 Trestného poriadku, a to z dôvodov, ktoré vyplývajú z ďalších úvah.

Použitie dôkazu získaného nezákonným spôsobom samo osebe neporušuje právo na spravodlivý proces. Treba totiž skúmať, či proces ako celok mal spravodlivý charakter (Schenk c. Švajčiarsko). V danom prípade je podstatné, že rekognícia nebola v skutočnosti jediným dôkazom viny sťažovateľa a tento mal možnosť namietať tak spôsob získania tohto dôkazu, ako aj jeho obsah.

V uvedenej súvislosti sa treba zaoberať ďalšou námietkou sťažovateľa, ktorý vyhodnotil výpovede svedka D. ako nevierohodné, a to z viacerých dôvodov. Túto námietku sťažovateľa najvyšší súd v dovolacom konaní neskúmal, keďže bol toho názoru, že ide

o námietku nesprávneho hodnotenia dôkazov, ktorá nie je v dovolacom konaní možná, keďže dovolací súd je viazaný skutkovým stavom, ktorý bol ustálený prvostupňovým, resp. odvolacím súdom.

Krajský súd veľmi podrobne a starostlivo uviedol, prečo treba podľa jeho názoru považovať usvedčujúcu výpoveď svedka D. za vierohodnú. Rovnako vyčerpávajúcim a presvedčivým spôsobom vysvetlil aj to, o ktoré dôkazy sa opieral v rámci svojich záverov. Popri namietanej rekognícii to boli aj svedecké výpovede svedka D., ako aj ďalších svedkov, ale tiež aj iné, prevažne listinné dôkazy. Úvahy krajského súdu sa preto z pohľadu ústavného súdu nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené.

Treba napokon poznamenať, že vo vzťahu k stanovisku najvyššieho súdu, podľa ktorého v dovolacom konaní nie je možné namietat' skutkové závery a dovolací súd nemôže vychádzať z iného skutkového stavu ako nižšie súdy, resp. nižšími súdmi zistený skutkový stav spochybňovať, sťažovateľ žiadne námietky, resp. protiargumenty v podanej sťažnosti neuviedol. Inými slovami, uvedenú časť uznesenia najvyššieho súdu vlastne nijako argumentačne nenapadol.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2013